

DROEVE UREN.

Daar zit de moeder, met haar lieveling op den schoot. Toen dit kind geboren werd, heeft zij tranen der vreugde geschreid. Dierbare schat! heeft zij gezegd. En de vader zeide uit het diepst van het hart: God is goed!

Het is hun eenig kind, afgebeden van den Heere. De schat werd al dierbaarder; de kleine Lena vervulde het huis als met gulden zonnenschijn. En nooit is deze schat voor de moeder dierbaarder geweest dan in deze droeve uren, nu de Heere dien schat zal wegnemen.

Vaster legt zich den arm om haar lieveling, om haar te beschermen, om haar vast te houden, voor eeuwig vast te houden.

Ach, de moeder weet, dat het vergeefs zal zijn. Sedert gister weet zij het. De dokter heeft het gezegd, dat de ouders zich op het ergste hebben voor te bereiden.

Wat was het, dat de diepste roerselen harer ziel bewoog? Was het murmureering? Was het opstand tegen het bestel des Allerhoogsten?

Toen is ze kalmer geworden. Zij heeft berust in haar lot; immers de weg des Heeren is in het heiligdom. Maar die bevende mondhoeken, die starre oogen verraden de smart, die als een ijzeren ploeg haar diepe voren trekt door het hart.

Het is de lentetijd. Het nieuwe leven is ontwaakt in de verstramde twijgen; de rozen bloeien, en de vreugde des levens doorschrijdt met lichten tred de lachende landouwen.

O wondere, raadselachtige wereld, waarin wij leven! De lach en de traan ontmoeten elkander, en de lentebloesems vallen neer op de zwarte doodsbaar.

Wie verklaart deze tegenstrijdigheid? Wie lost dit raadsel op? Waar is de sleutel te vinden dan in Gods Woord, dat ons leert, dat de dood de bezoldiging der zonde is?

Deze moeder strijdt haar zwaren, inwendigen strijd. Haar vermagerd gelaat legt getuigenis af van doorweende, slapelooze nachten. En haar oor vangt tegelijkertijd het jubellied op van den zangvogel en het zuchten van haar kind.

Het is een zwaar zuchten. Het jonge leven worstelt tegen den dood. Maar de dood zal overwinnaar zijn.

Het moederhart worstelt mede. Zij zou zelve den wrangen beker willen drinken, om hem aan haar kind te besparen, en terwijl zij dubbel voelt het lijden van haar kind, kan zij dit lijden toch niet verminderen — dat bewustzijn doortlijmt de teederste vezelen harer ziel.

De kleine Lena was de lieveling der geheele buurt. De geburen verwonderden zich, dat ze het kleine meisje niet meer zagen, en allen waren bedroefd, toen ze hoorden van de harde ziekte.

Het leven is pas begonnen te ontluiken, en moet het nu reeds eindigen?

De kring sluit zich. Het begin en het einde des levens ontmoeten elkander. En in dien engen kring wordt het arme moederhart saamgeperst.

Het was geen gewoon kind. Menschen met veel ervaring zeiden, dat zulke kinderen gemeenlijk niet oud worden; hun hersens zijn te sterk ontwikkeld.

De kleine Lena was verwonderd over de heerlijkheid der

aarde. Ze vroeg meer, dan Moeder kon beantwoorden; haar woorden bestonden uit vragen. En als Moeder haar vertelde van Jezus, den grooten Kindervriend, dan kon zij met de grootste aandacht luisteren, en gedachten uiten, die het Woord der Schrift bevestigden: „Uit den mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid.“

Droeve uren....

De moeder legt de lieveling in de wieg — voor den laatsten keer.

't Matte hoofdje in het kussen,
Ligt het kranke wicht.
't Vriendlijk lachje is geweken
Van dat lief gezicht.

Vlinder met uw teedre wickjes,
Zijt ge stervensmoe?
Zonneke aan onzen hemel,
Lach nog eens ons toe!

Ach, een droeve sluier gaat er
Over d'oogkens heen,
En het zonneke gaat onder,
Dat zoo vroolijk scheen!

Buiten ruischen kleur'ge bloemen
In den avondwind.
Sprakeloos staat de bange moeder
Bij haar stervend kind.

Moeder — 't mollig kinderhandje
Streelt uw wang niet meer,
En het tripplen van die voetjes
Hooft ge nimmer weer.

't Matte hoofdje in het kussen
Ligt het stervend wicht,
En het klamme doodsweet parelt
Op het bleek gezicht.

Stil —! Onzichtbre hemelboden
Naadren van omhoog!
Licht, mijn lievling, ziet gij d'englen
Met uw brekend oog!

Stil —! Het zonneke gaat onder...
't Bloesemke valt af...
God d'Almachtige neemt weder,
Wat Zijn goedheid gaf!

Buiten ruischen kleurge bloemen
In den avondwind.
Klagend, schreiend staat de moeder
Bij 't gestorven kind.

L. P.

1720

Naar een schilderij van Auguste Ludwig.